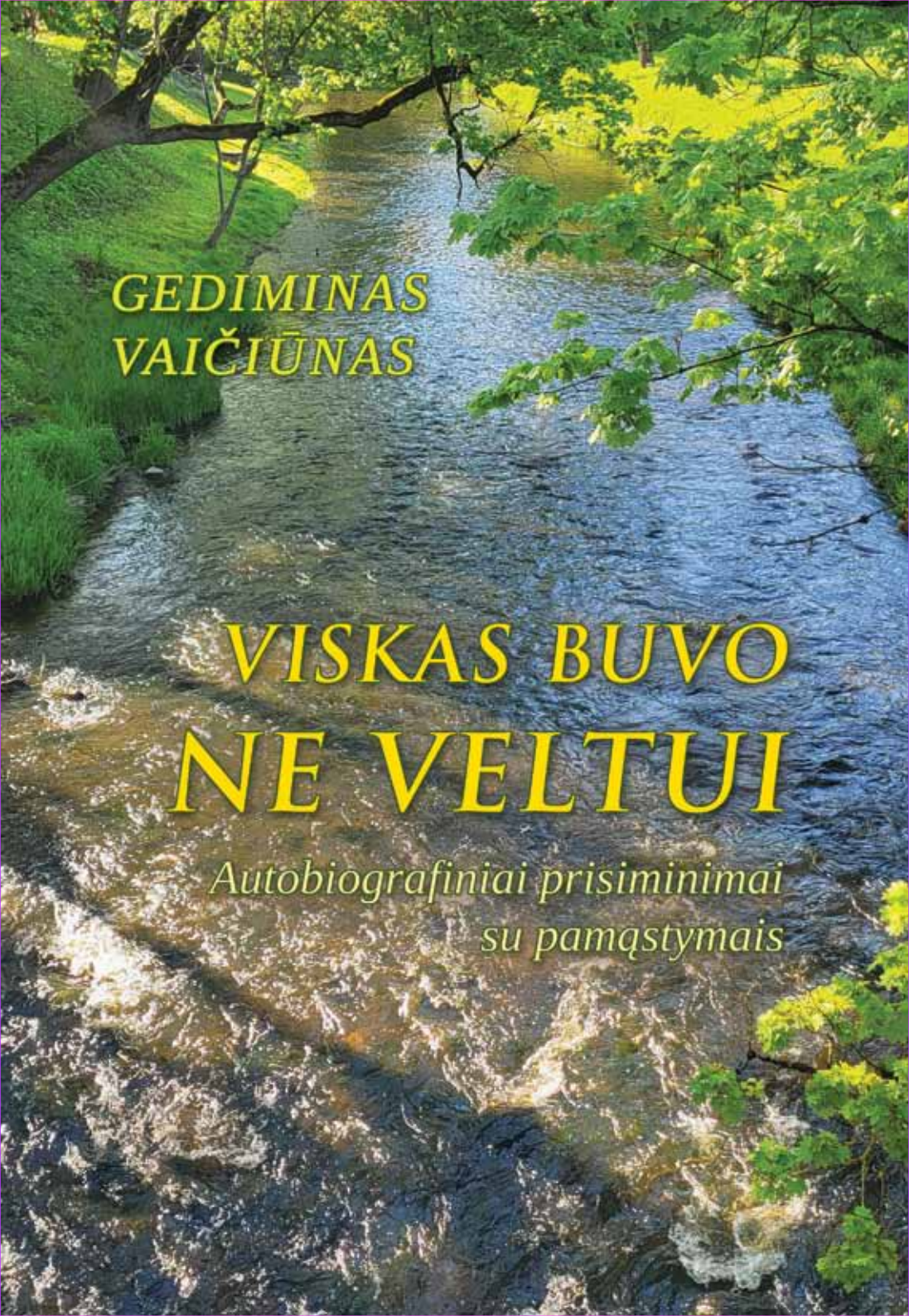

GEDIMINAS
VAIČIŪNAS

VISKAS BUVO
NE VELTUI

*Autobiografiniai prisiminimai
su pamąstymais*

GEDIMINAS VAIČIŪNAS

VISKAS BUVO NE VELTUI

Autobiografiniai prisiminimai su pamąstymais

GEDIMINAS VAIČIŪNAS

VISKAS BUVO NE VELTUI

Autobiografiniai prisiminimai su pamąstymais

Vilnius, 2026

*Skiriu mieliems anūkams
Adomui, Vytei ir Ievai*

ISBN 978-609-431-167-3

Bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos
(LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Gediminas Vaičiūnas, 2026

© „Trys žvaigždutės“, 2026

Prisiminimuose visada atgyja tėvų, senelių, sutiktų gyvenimo kelyje žmonių veidai, gimtinės, tėvų namų, tremties, kelionių vaizdai. Pirmiausiai atmintyje išryškėja maža Gižų gyvenvietė, esanti pusiaukelėje tarp Marijampolės ir Vilkaviškio, kaip nurodo šaltiniai, kuriai jau per 400 metų. Joje yra sena, graži neogotikinio stiliaus akmenų mūro bažnyčia, pastatyta Gižų dvaro savininko 1850 m. pagal italų architekto projektą. Mano Mama, jos sesuo bei mano močiutė kadaise giedojo Gižų bažnyčios Pavasarininkų chore, o 1943 m. balandžio 17 d. ten tuokėsi mano tėvai.

*Graži Gižų bažnyčia savo architektūra, dar gražesnė –
mano prisiminimuose*

*Išliko tik vienintelė tėvo nuotrauka, kurioje 1943 m.
jis nusifotografavo su mano mama.
Tėvas anksti – 1946 m. – žuvo Vorkutoje*

Gižų dvare 1922–1930 m. veikė Seinų kunigų seminarija.

Nelabai toli, Paežerių kaime, yra išlikusi garsiojo varpininko, dainos „Tautiška giesmė“ (Lietuvos himno) autoriaus Vinco Kudirkos gimtinės klėtelė.

Prie Rausvės upelio glaudžiasi skulptoriaus Petro Rimšos sodyba.

Pasukus akis dešiniau atsiveria fiziko, akademiko, profesoriaus Kazimiero Baršausko tėviškės panorama.

Netoli kelio galima pamatyti dramatiško likimo poeto Kosto Kubilinsko gimtąjį namelį. Daug kas žino iškilaus mūsų žemiečio poeto eilėraštį, virtusį jausminga daina apie Suvalkijos bernioką... Šis jo eilėraštis virto Suvalkijos himnu.

Ten, garsių ir suvalkietišškai nuoširdžių žmonių, gražios gamtos apsuptyje, buvo lemta ir man, grįžus iš Sibiro, kaip vienam iš tų mūsų poeto apdainuotų Suvalkijos lygumų *berniokų*, pradėti mokslo, darbo, nuolatinį įgytų žinių panaudojimo Lietuvos energetikai, nors apie tai dar ir negalvojau, gyvenimo kelią. Apie tą nueitą kelią ir noriu pasidalinti su Jumis, kad tai nepranyktų mūsų skubaus laikmečio verpetuose, kad tai išliktų ir tiems, kurie tęs mūsų darbus, kurie norės prisiminti mūsų pilną ir vargų, ir neteisybės, ir džiaugsmų, siekių gyvenimą, tapsiantį nepakartojama istorija.

Gimiau Žolinės – mėgstamiausios mamos šventės dieną, 1944 m. rugpjūčio 15 d. Marijampolės savivaldybės, Marijampolės seniūnijos, Ožkasvilių kaimo ūkininkų šeimoje.

*Mama su savo tėvais – mano seneliais –
Agnete ir Juozu Eidukevičiais*

Ten, savo tėvo tėviškėje, 1906 m. birželio 19 d. gimęs ir mano tėvas Juozas Vaičiūnas. Mano mama Anelė Vaičiūnienė (Eidukevičiūtė) gimė 1910 m. lapkričio 19 d. Vilkaviškio rajono savivaldybės, Gižų seniūnijos, Rūdų kaime. Tėvų gimtieji namai buvo jaukūs, erdvūs, aplinkui labai daug žalumos. Mamos gimtinė – nuostabioje vaizdingoje vietoje prie Paikio ir Rausvės upelių santakos ant kalvelės už senų ąžuolų ir buvusios Gižų liepų alėjos. Mano močiutė (mamos mama) irgi ten gimė ir augo kartu su dviem savo broliais ir dviem seserimis.

Mano mama jaunystėje, 1936 m.

Mano seneliai iš tėvo pusės Magdalena ir Jonas Vaičiūnai su savo vaikais. Mano tėvas – seneliui iš kairės

Mano tėvai tėvo tėviškėje su jo mama, broliu Viktoru ir seserimis Konstancija Striuoginienė ir Marija

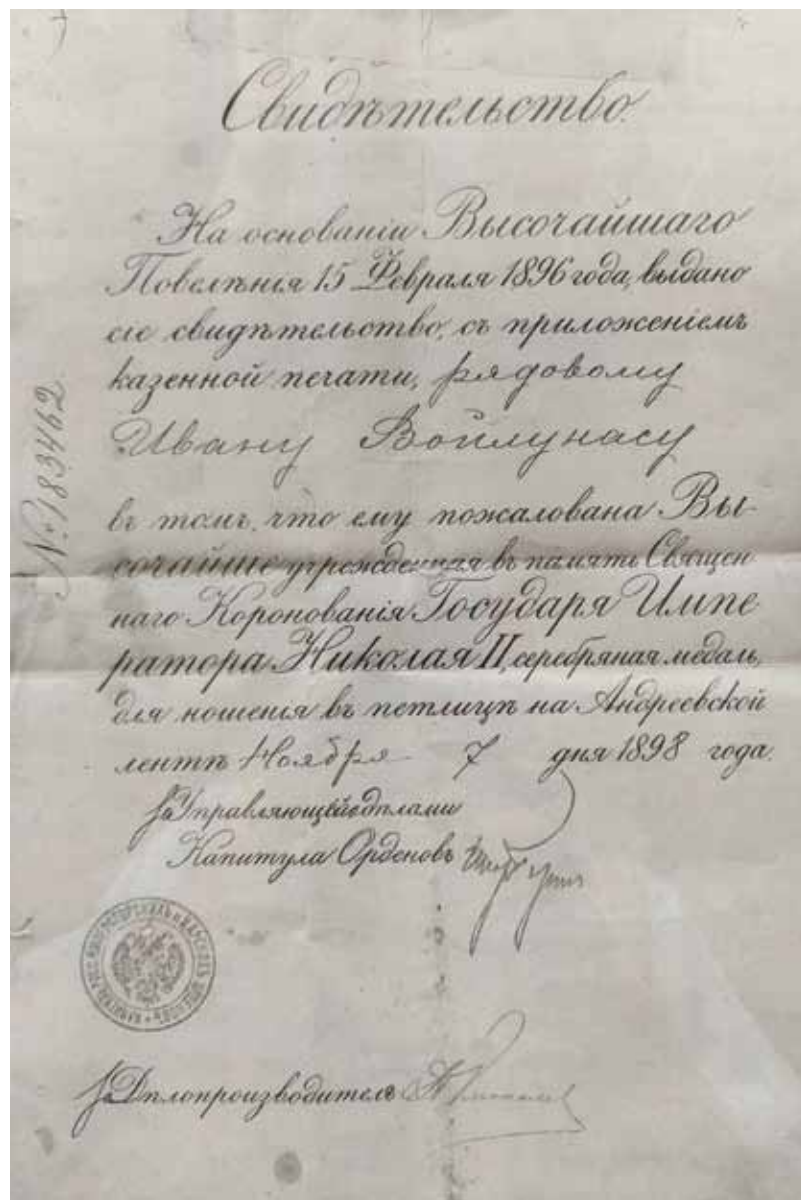
Tuo pat po mano gimimo tėvas 1944 m. rugsėjo 23 d. buvo neteisėtai represuotas ir neužilgo įkalinimo vietoje mirė (mirties liudijime nurodoma 1946 m. kovo 29 d.). Sužinojome apie tai tik po keleto metų. Laidojimo vieta nėra žinoma ir sužinoti nepavyksta.

Lietuvos ypatingajame archyve yra išlikusi kortelė, kurioje yra įrašai tik apie jo areštą ir 1945 m. sausio 23 d. sovietų NKVD armijos Karo tribunolo 10 metų skirtą laisvės atėmimo bausmę už „tėvynės išdavimą“ pagal RSFSR BK 58-1 „a“ straipsnį. Gal „kaltas“ buvo tuo, kad mūsų ūkis buvo gana didelis (apie 30 ha), gal kad frontui artėjant mėgino trauktis su vokiečiais. Lietuvos valstybės istorijos archyvo Civilinės metrikacijos įstaigų dokumentų skyriaus duomenimis jis mirė 1946 m. sausio 12 d. Vorkutoje (Rusijos federacijos Komi Respublika). Rusijos archyvai visiškai neteikia jokių žinių. Žinių nesuteikė ir Komi Respublikos vidaus reikalų ministerijos Informacinis centras.

Tėvas turėjo brolių Viktorą, jo žmona – mano dėdienė Magdalena – mūsų ilgaamžė, 2017 m. sulaukusi 100 metų jubiliejaus; seseris Mariją Vaičiūnaite, Oną Sidabriene, Adelę Balytienę, kuriai su šeima teko išgyventi Sibire; Kostanciją Striuoginienę, dar kai kurie mirė vaikystėje. Žmonos mama Pranė Šiaučiūnienė irgi ilgaamžė, 2026 metais pradėjo eiti 100-uosius metus, o jos tėvas žuvo Šiauliuose gaisre.

Mano senelis Jonas Vaičiūnas, Jono mirė 1934 m. birželio 12 d. Senelis, tarnaudamas kariuomenėje, buvo apdovanojamas Sidabro medaliu caro Nikolajaus II karūnavimo proga.

Mama po mano tėvo arešto grįžo į savo tėviškę. 1946 m.

Senelio Jono Vaičiūno apdovanojimo liudijimas

balandžio 18 d. mirė senelis (mamos tėvas) Juozas Eidukevičius, Jono, o 1948 m. gegužės 22 d. kartu su mama ir mano močiute buvome išvežti į Krasnojarsko kraštą, Jenisejsko rajoną, Maklakovo gyvenvietę (dabar Lesosibirskas).

Liko tik vieni tušti namai. (Tai buvo didžiausia Lietuvos gyventojų trėmimo operacija, įžūliai pavadinta „Vesna“ („Pavasaris“), per kurią prievarta iš tėvynės buvo išvežta apie 40 tūkstančių žmonių, nors Ženevos konvencija draudžia trėmimus ir iš okupuotų teritorijų.)

Aš buvau mažas, močiutė sirgo, tad mamai viskuo rūpintis teko vienai. Ištrėmė ir netolimus mūsų kaimynus Kazimierą Šulinską su šeima, gyvenusius prie Gižų Rūdės ežero

Pirmieji metai tremtyje. Močiutė, mama ir aš, 1948 m.

16 bei daugelį kitų. Visus vežė traukiniu, kroviniuose vagonuose per Čeliabinską, Uralo kalnus. Vežė bildant ratams visą savaitę. Krasnojarske susodino į laivą, kuris plaukė Jenisiejaus upe iki pat Maklakovo. Atvykus apgyvendino rastiniuose barakuose.

Gyvenome taigos apsuptyje. Duonos ar kokių kruopų gaudavome ne kasdien, nes jas atvežant jau susidarydavo milžiniškos eilės ir jų laukiantiems bei norintiems dažniausiai ne visiems pakakdavo. Žiemos būdavo labai šaltos, lauko temperatūrai nukritus žemiau 40–45 laipsnių susiformuodavo tirštas rūkas. Vasaros būdavo karštos su gausybe kraujasiurbių mašalų.

Jenisiejus – labai plati ir srauni, vandeningiausia Rusijos upė žiemą visiškai užšaldavo, o storiasi ledai, laužydami medžius, kaukiant vietinio medienos fabriko perspėjimo sirenomis, pajudėdavo tik labai vėlai pavasarį. Jų sangrūdą dar ilgai tirpdavo ant kranto.

Visi lietuviai ten rūpestingai ir bičiuliškai bendravo tarpusavyje, buvome tarsi artimiausi giminės. Visi ilgėjosi Tėvynės, svajojo kuo greičiau grįžti į namus. Prisimenu, kaip džiaugsmingai buvo sutiktas, 1956 m. atvykęs misijai, nors ir trumpam, kunigas iš Lietuvos. Tai buvo lyg didžiulė šventė.

Žmonės nepamiršo nei savo papročių, nei tautinių simbolių. Kai kas turėjo ir lietuvišką Vytį, bet tada dar juoda-me fone. Vietiniai Sibiro rusai, kurie ten gyveno, irgi labai vargingai, buvo taip pat gana draugiški. Pavasarį savo varganą maisto racioną papildydavome ten augančiu laukiniu

17 česnaku čeremša, o rudenį grįždavome iš taigos su pilnomis kuprinėmis kedrų riešutų.

Tenai privalėjome išbūti iki 1958 m. spalio 16 d.

Mums bebūnant tremtyje, atvyko mamos sesuo Albina Anelauskienė su tada dar mažamečiais vaikais Nijole, Algiu ir Antanu, kuri buvo išstremta palyginus nelabai toli nuo mūsų prie Angaros upės. Jos vyras mirė Vorkutoje. Vėliau atvyko iš GULAG'o lagerių paleisti, bet dar negalėję grįžti į Lietuvą mamos broliai: Vladas Eidukevičius, kuris kalėjo prie Kolymos upės, šiaurės rytų Sibire, ir Jonas Eidukevičius, kuris buvo prie Balchašo ežero, Kazachijos respublikoje.

Mamos sesuo Albina Anelauskienė su dukra Nijole ir sūnumis Algiu ir Antanu Sibire prieš išvykstant į Lietuvą

1951 m. pradėjau lankyti Maklakovo vidurinę mokyklą. Mokė mus, savaime suprantama, rusų kalba. Man baigus septynias klases, pagaliau išvykome į Lietuvą.

Mamos dėdė Kazimieras (senelio jauniausias brolis iš penkių brolių ir dviejų seserų: Juozas, Silvestras, Leonardas, Petras, Kazimieras bei seserys Štrėmikienė-Urbonienė ir In-sodienė), buvęs Lietuvos kariuomenės savanoris, Kalvarijos miesto viršaitis, su šeima jau buvo išvykęs į JAV. Jo sūnus Gediminas Eidukaitis, tarnaudamas Vietname, apdovanotas

*Po 11 Sibiro žiemų paskutiniai metai tremtyje.
Prieš sugrįžtant į Lietuvą įsiamžinome prie barako, kur gyvenome.
Išaugau, jau lygus su mama, 1959 m.*

*Mamos pusseserė Marija Puškurienė (centre), gyvenanti JAV,
aplankė mus Lietuvoje. Mama – dešinėje, aukščiau mamos –
brolis Vladas Eidukevičius*

daugybe kovos medalių, tragiškai žuvo aviakatastrofoje, pilotuodamas sraigtasparnį. Apie tai yra aprašyta knygoje „Laisvės Karžygiai. Knyga apie lietuvių kilmės karius, tarnavusius Jungtinių Amerikos Valstijų kariuomenėje“.

Tėvo dėdės (vieno iš keturių močiutės brolių ir dviejų seserų) šeimos nariai jau buvo išvykę į tolimąją Australiją. Jo anūikai sėkmingai tarnavo tos šalies jūrų laivyne. Mūsų giminaičiai, tėvų pusbroliai ir pusseserės, kaip ir daugelis tautiečių, išsiblaškė po visą pasaulį, atliko pareigą kitai, juos išgelbėjusiai šaliai.

Deja, ne visiems pavyko išvengti sovietinių represijų. Dabar dažnai pagalvoju, kodėl tiek daug visiškai nekaltų

žmonių turėjo taip skaudžiai nukentėti vien dėl meilės savo gimtajam kraštui. Visos Sibiro platybės nuklotos lietuviškais kryžiais. Ko gero, nei vienas sunkumas nesuteikia tiek daug žalos, kaip gimtųjų vietų netekimas.

Grįžus į Tėvynę tikrai apima didžiulis džiaugsmas ir tada pagarbiai prisimeni Maironio žodžius: „Ne veltui bočiai tave taip gynė...“. Laisvojo gyvenimo vieningoje Europoje tuo metu net ir įsivaizduoti negalėjome.

Mano močiutė Agnietė Eidukevičienė (Stadalninkaitė), Tomo, kuri globojo mane Sibire, mirė 1962 m. lapkričio 4 d. Gižuose, kai aš dar mokiausiu 11 klasėje; močiutė Magdalena Vaičiūnienė (Liutkevičiūtė), Pijaus mirė 1969 m. liepos 9 d. Ožkasvilių kaime, man jau dirbant Šiauliuose. Mano mama mirė 1987 m. gruodžio 17 d. Vilniuje, vos kelių metų nesulaukusi Lietuvos Atgimimo, Nepriklausomybės laikų.

1959 m. vasarą pagaliau sveiki ir gyvi grįžome į senuosius mielus Gižus, kur kažin kodėl tada net atrodė, kad kvėpia pati žemė. Giminaičiai ir visi kaimynai pasitiko mus labai šiltai. Įsikūrėme pas močiutės seserį Oną Miliauskienę, kuri jau labai seniai laukė mūsų. Nustebome, kai ji parodė kažkada paslėptą ir išsaugotą trispalvę. Mūsų sodybos valdžia negrąžino, ten įsikūrė keletas svetimų šeimų. Gižuose taip pat gyveno močiutės sesuo Magdalena Čeplaitienė.

Gižuose anuomet nebuvo vidurinės mokyklos ir man teko persikelti į Pagėgius, kur, gyvendamas pas mamos brolių Bronių Eidukevičių, pradėjau lankyti vidurinės mokyklos aštuntąją klasę (dabar Pagėgių Algimanto Mackaus gimnazija).

Gyvenome geležinkelio stoties trečiajame aukšte, kur gyveno dar kelios šeimos.

Mokyklos direktorius Vaclovas Šimkus, kuris buvo ir lietuvių kabos mokytojas, labai daug padėjo man mokantis lietuvių kalbos, mūsų klasės vadovė mokytoja Kristina Išganaitienė padėjo mums pamilti Lietuvos istoriją. Visi mūsų mokytojai buvo nuostabūs, kaip ir visa mūsų klasė.

Besimokydamas grojau orkestre, koncertuodavome per įvairias mokyklos šventes. Atostogų metu visuomet grįždavau ir vasaras praleisdavau kaime pas mamą. Mokyklą baigiau 1963 m. Už gerą mokymąsi ir visuomeninę veiklą gavau garbės raštą.

*Su Pabėgių vidurinės mokyklos abiturientais
ir klasės vadove Kristina Išganaitiene, 1963 m.
Aš stoviu trečioje eilėje pirmas iš dešinės*

Tais pačiais metais įstojau į Kauno politechnikos institutą (dabar Kauno technologijos universitetas), Mechanikos fakultetą. Tuo metu instituto rektoriumi buvo profesorius Kazimieras Baršauskas – šio instituto įkūrėjas ir pirmasis jo rektorius. Fakulteto dekanu ir Šiluminės energetikos katedros vedėju buvo Lietuvos šilumininkų patriarchas docentas Nikalojus Milenskis (dabar Šilumos ir atomo energetikos katedra).

Studijuodamas buvau aktyvus saviveiklininkas, grojau KPI liaudies dainų ir šokių ansamblyje „Nemunas“ (dabar tautinis meno ansamblis „Nemunas“), kurio renginiuose dažnai būdavo ir mūsų rektorius. Ansamblio meno vadovas

Su KPI benramoksliais

Miela prisiminti praleistą laiką ir turiningas išvykas su garsiu dainų ir šokių ansambliu „Nemunas“.

Meno vadovas ir dirigentas Aleksandras Buzys

tuomet buvo maestro Aleksandras Buzys, orkestro vadovas – Eduardas Pundys, kanklių grupės, o vėliau ir ansamblio vadovas – Lionginas Gadliauskas. Kartais repeticijose dalyvaudavo žinomi Lietuvos kompozitoriai ir dirigentai. Ruošiantis 1965 m. dainų šventei, mūsų stovykloje prie Kauno marių lankėsi Jonas Švedas.

Per studentų atostogas koncertuodavome ir už Lietuvos ribų. 1966 m. labai šaltą žiemą koncertavome Maskvoje, Kremliaus teatre ir Kremliaus Suvažiavimų rūmuose. Tuomet už geležinės uždangos išvažiuoti galėdavome, deja, ne visi ir ne visuomet. Man baigiant pirmąjį kursą, mirė visų mylimas ir gerbiamas Kazimieras Baršauskas. Tada tai buvo pačios didžiausios laidotuvės Kaune. Mūsų ansamblis taip pat dalyvavo jose.

Institutą baigiau 1968 m., įgydamas inžinieriaus mechaniko kvalifikaciją.

Savo darbinę veiklą, gavęs paskyrimą, pradėjau Šiaulių mėsos kombinate, kur dirbau šaldymo ūkio vyresnioju inžinieriumi. Dirbdamas kėliau kvalifikaciją tuometiniame Leningrado šaldymo pramonės technologijos institute.

1971 m. buvusios Mėsos ir pieno pramonės ministerijos pervedimo tvarka buvau perkeltas dirbti į Vilniaus pieno kombinatą, kur dirbau šaldymo ir energetikos ūkių vyresnioju meistru iki 1978 m.

Dirbdamas taip pat kėliau kvalifikaciją Odesos M. V. Lomonosovo maisto pramonės technologijos institute. Ruošiantis filosofijos kandidatinio minimumo egzaminui baigiau Vilniaus Marksizmo-leninizmo universiteto Filosofijos fakultetą. Kandidatinio minimumo egzaminus laikiau tuometiniuose Vilniaus valstybiniame universitete bei Vilniaus inžineriniame statybos institute.

1978 m. perėjau dirbti į Sąjunginį mokslinio tyrimo institutą „Termoizoliacija“, kur dirbau moksliniu bendradarbiu Šiluminių procesų tyrimo laboratorijoje, kurios vadovu ir instituto direktoriaus pavaduotoju buvo daktaras Alfonsas Kazys Skrinska, laboratorijos vedėjo pavaduotoju – Algis Miliukas. Instituto direktoriumi buvo daktaras profesorius Antanas Kaminskas, pagrindinio ir didžiausio Mineralinės vatos skyriaus vadovas buvo daktaras, nusipelnęs išradėjas Kęstutis Eidukevičius ir jo pavaduotojas Jonas Eidukevičius.

Šiame institute dirbau iki 1991 m. Dalyvaudavau skaitant pranešimus KPI organizuojamose kasmetinėse mokslinėse

konferencijose, kurias vedavo tuometis Šiluminės energetikos katedros vedėjas, buvęs mūsų dėstytojas, profesorius Gajus-Saturninas Gimbutis. Kartu su savo kolegomis esu parašęs straipsnių „Termoizoliacijos“ instituto darbų rinkinyje bei statybinių medžiagų pramonės žurnaluose.

Tyrinėdami įvairius šilumą izoliuojančių medžiagų gamybos procesus, pabuvojome daugelyje buvusios Sovietų Sąjungos regionų. Lankėmės Karelijos respublikos, Vidurinės Azijos respublikų, Sibiro, Tolimųjų rytų bei Baltijos

Su Sąjunginio mokslinio tyrimo instituto „Termoizoliacija“ Šiluminių procesų tyrimo laboratorijos, kurioje dirbau moksliniu bendradarbiu, darbuotojais ir laboratorijos vadovu (viduryje) – instituto direktoriaus pavaduotoju daktaru Alfonsu Kaziu Skrinsku. Aš stoviu antras iš kairės

šalių įmonėse. Dalyvavome naujausios to meto Sibiro mineralinės vatos gamyklos, esančios Novomaltinske, Irkutsko srityje, Baikalo ežero apsaugos zonoje, aprūpintos Švedijoje pagamintais įrengimais, gamyklą paleidime kartu su tos šalies specialistais.

Vėliau vykdėme šios šilumą izoliuojančios medžiagos gamybos technologijos, kokybės tyrimus.

Buvau aktyvus instituto Lietuvos Sąjūdžio grupės narys, pirmininko pavaduotojas. Budėjome prie Seimo rūmų, stovėjome Baltijos kelyje.

Mūsų Sąjūdžio grupės pirmininkas Juozas Artūras Flickaitis vėliau buvo ilgametis Lietuvos politinių kalinių sąjungos vadovas.

Atkūrus Lietuvos Respublikos nepriklausomybę, 1991 m. perėjau dirbti į Vilniaus miesto savivaldybę, kur labai trumpai dirbau Vilniaus miesto tarybos Kontrolės tarnybos kontrolieriumi. Pirmasis Vilniaus miesto tarybos pirmininkas buvo Sąjūdžio aktyvistas Arūnas Grumadas.

Tais pačiais metais buvau pakviestas dirbti į Lietuvos Respublikos Vyriausybės aparatą, kur dirbau Vyriausybės vadovybės patarėjo energetikos klausimais referentu. Vėliau – Vyriausybės kanceliarijos konsultantu.

Ryšium su Vyriausybės kanceliarijos naujos struktūros patvirtinimu, dirbant Rolando Pakso vadovaujamai Vyriausybei, 2001 m. perėjau dirbti į Valstybinę kainų ir energetikos kontrolės komisiją Licencijų skyriaus viršininko pavaduotoju, kur taip pat labai trumpai dirbau.

Tais pačiais metais, pasikeitus Vyriausybei, jai vadovau-

*1991 m. buvau pakviestas dirbti
į Lietuvos Respublikos Vyriausybės aparatą, kur dirbau referentu
Vyriausybės vadovybės patarėjo energetikos klausimais.
Šventinis pabendravimas
su Ministru Pirmininku Gediminu Vagnoriumi*

jant Algirdui Mykolui Brazauskui, buvau perkeltas atgal į Vyriausybės kanceliariją, kur dirbau patarėju energetikos klausimais iki išėjimo į užtarnautą poilsį 2009 m.

Vyriausybės kanceliarijoje dirbti pradėjau esant III Gedimino Vagnoriaus Vyriausybei, senuose rūmuose, kur dabar Užsienio reikalų ministerija. Tuo metu ant palangių kai kur dar gulėjo smėlio maišai, likę nuo sausio 13 d. įvykių.

Ministro Pirmininko pavaduotojas Zigmas Vaišvila buvo atsakingas už energetikos problemas, nusipelnęs inžinierius Bronius Buinevičius dirbo Vyriausybės kanceliarijos patarėju energetikos klausimais, vėliau – Arimantas Dragūnevičius.

Valstybės konsultantu – profesorius Rimantas Žiemelis, Ministro Pirmininko patarėju – Saulius Spėčius, sekretariato vadovu – Rimas Menčinkas.

Energetikos ministru buvo profesorius Leonas Ašmantas, kuris buvo ir pirmasis energetikos ministras atkurtos nepriklausomos Lietuvos Vyriausybėje. Problemų tuo metu būdavo nemažai. Rusijos koncernas „Gazprom“ labai dažnai nutraukdavo gamtinių dujų tiekimą, naftotiekio „Družba“ nafta dėl įvairiausių trukdžių dažnai nepasiekdavo naftos perdirbimo įmonės.

Tuo metu trūko kuro pramonės įmonėms, žemės ūkiui, transportui, šildymui. Labai sparčiai augo pirminių energijos išteklių, kuro kainos. Sunkus ir sudėtingas to meto laikotarpis buvo tekęs tai Vyriausybei. Netrumpą laiką dirbęs Vyriausybės kanceliarijoje, valstybės tarnybą baigiau esant XV Andriaus Kubiliaus Vyriausybei.

Vyriausybių vadovai labai daug dėmesio skyrė energetikai, nes tai buvo ir yra mūsų šalies nepriklausomybės ir ekonomikos pagrindas. Ministras Pirmininkas Bronislovas Lubys jau tuomet siūlė kuo greičiau liberalizuoti naftos produktų rinką.

Premjeras Adolfas Šleževičius ryžtingai pritarė tada vis dar svarstomam projektui – plūduri tipo naftos terminalo statybai Būtingėje ir jo spartesniam įgyvendinimui. Ilgiausiai tuo metu Vyriausybei vadovavęs Algirdas Mykolas Brazauskas stropiai rūpinosi Mažeikių naftos perdirbimo gamyklos darbu, naftos ir dujų nepertraukiamu tiekimu, Ignalinos atominės elektrinės problemomis.

*Atsisveikinimo vakaras
su Ministru Pirmininku Alfonsu Šleževičiumi, 1996 m.*

*Atsisveikinimas su Ministru Pirmininku Algirdu Brazausku,
jam baigus kadenciją, 2006 m.*

Labai glaudžiai su Vyriausybe, sprendžiant įvairius energetikos klausimus, bendravo ir nepaprastai daug darbų, ypač kuriant sektoriaus teisinę bazę, rengiant ir tikslinant Nacionalinę energetikos strategiją, atliko Lietuvos energetikos institutas, kuriam ilgą laiką vadovavo akademikas Jurgis Vilemas, vėliau – profesorius Eugenijus Ušpuras.

Pagrindinių energetikos įmonių, t. y. naftos perdirbimo, gamtinių dujų, elektros energetikos ilgamečiais vadovais buvo patyrę ir kvalifikuoti profesionalai: Bronislovas Vainora, Gediminas Kiesus, Albertas Gimbutas, Vita Perošienė,

Būtingės naftos terminalo, kurio statybos problemas sprendžiant dalyvavau nuo pirmųjų dienų, atidarymas su garbingais svečiais, 1999 m. Kalba Mažeikių naftos perdirbimo gamyklos generalinis direktorius Gediminas Kiesus. Netrukus (2006 m.) jis buvo Panevėžio nusikaltėlių žiauriai nužudytas

Kęstutis Šumacheris, Viktoras Valentukevičius, Anicetas Mikužis, Rimvydas Rukšėnas, Rymantas Juozaitis, buvęs KTU docentas Anzelmas Bačauskas, Algirdas Stumbras, Vladas Paškevičius, prof. Juozas Baublys, Romas Stonys ir kiti.

Savo srities žinovai vadovavo ir didžiausioms šilumos ūkio įmonėms. Labai geri specialistai dirbo Energetikos ministerijoje, tai vadovaujantys darbuotojai Saulius Aloyzas Bernardas Kutas, Jonas Rimantas Kazlauskas, Kazys Žilylis, Robertas Tamošiūnas, Anicetas Ignotas, Algimantas Zarembe, Vladas Gagilas ir kiti.

Dirbdamas, gilindamasis į ekonominį, socialinį, kultūrinį mūsų šalies gyvenimą siekiau laiko neleisti veltui, stengiausi mokytis, plėsti savo akiratį, semtis kuo daugiau žinių stažuotėse, dalyvauti tarptautiniuose seminaruose, susitikimuose su kompetetingais specialistais.

Dirbdamas Vyriausybės kanceliarijoje baigiau Valstybės institucijų kalbų centro anglų kalbos, Lietuvos viešojo administravimo instituto finansinių išteklių valdymo, pasirengimo narystei ES finansavimo instrumentai, Bradfordo universiteto (University of Bradford) organizuotus projektų įvertinimo energetikoje bei kitus kursus.

JAV Energetikos asociacijos USEA/USAID (United States Energy Association/U.S. Agency for International Development) Baltijos šalims surengtuose seminaruose 1996 m. Jungtinėse Amerikos Valstijose, kartu su kolegomis energetikais, susipažinau su tos šalies komunalinių įmonių bei energetikos išteklių kainų reguliavimo regioninių komisijų darbu.

JAV Energetikos asociacijos USEA/USAID kvietimu kartu su energetikos darbuotojais dalyvavau seminare Jungtinėse Amerikos Valstijose, 1996 m. Iš kairės: A. Mikužis, aš, A. Bačauskas, V. Jankauskas

Aplankėme Lietuvos ambasadą Vašingtone, svečiavomės pas tuometį ambasadorių Alfonsą Eidintą.

Vėliau, tais pačiais 1996 metais dalyvavau JAV Energetikų susivienijimo Baltijos šalims rengiamame seminare Rygoje.

Japonijos elektros jėgainių informacinio centro JEPIC/ICC (Japan electric power information center/International cooperation center) kvietimu 1993 m. dalyvavau atominės elektrinių saugaus eksploatavimo klausimais Tokijuje surengtoje stažuotėje.

Tuo metu Japonijoje veikė 21 verdančio vandens (BWR), 20 suslėgto vandens (PWR) branduolinių reaktorių ir 1 se-

nas dujinio šaldymo (GCR) reaktorių pradėtas eksploatuoti 1966 m. Dar 10 naujų reaktorių buvo statoma.

Susipažinau su skirtingų reaktorių tipų atominėmis elektrinėmis. Teko lankytis Tokai ir Tokai-II elektrinėse, Fukušimos Dajiči (Fukushima Daiichi) elektrinėje, kuri vėliau patyrė galingo žemės drebėjimo ir cunamio smūgius.

Dalyvavau Tarptautinės atominės energetikos agentūros IAEA (International Atomic Energy Agency) saugumo kultūros atominėse elektrinėse seminare Vienoje, Europos Sąjungos Phare energetikos chartijos sutarties projekto regioniniame seminare Blede (Slovėnija), Europos energetikos fondo ir

Japonijos elektros jėgainių informacinio centro JEPIC/ICC kvietimu 1993 m. dalyvavau atominės elektrinių saugaus eksploatavimo klausimais Tokijuje surengtoje stažuotėje. Vyksta dalykinis seminaras

*Apsilankymas su Ignalinos atominės elektrinės darbuotojais
Černobylio atominėje elektrinėje, praėjus 10 metų po avarijos*

Branduolinės energetikos draugijos branduolinių medžiagų apskaitos ir kontrolės tobulinimo seminare Sankt Peterburge bei kituose seminaruose. Sankt Peterburgo seminaro metu susipažinau su Leningrado atominės elektrinės Sosnovyj Bor mieste darbu bei planuojama jos rekonstrukcija.

Černobylio AE, pastatytoje šalia Pripetės miesto, po baisiausios avarijos 1986 metais, kai buvo sugriautas 4-asis reaktorius, vis dar veikė likusieji, kartu su Ignalinos AE darbuotojais susipažinau su tos elektrinės veikla bei jos avarijos pasekmių likvidavimo problemomis.

Sunku ir dabar įsivaizduoti anuomet nesuvaldytos branduolinės reakcijos padarytą žalą. Avarija įvyko dėl reaktoriaus konstrukcijų netobulumo ir personalo padarytų klaidų. Leningrado AE, Smolensko AE, Kursko AE ir Ignalinos AE sumontuoti to paties tipo didelės galios kanaliniai uranografito (RBMK) reaktoriai, kaip ir Černobylio AE.

Buvau Naftos darbų licencijų komisijos narys, kurios pirmininku buvo energetikos ministras Algimantas Vladas Stasiukynas, vėliau – Arvydas Kostas Leščinskas; Energijos taupymo komisijos narys, Valstybinės atominės energetikos saugos inspekcijos tarybos pirmininko pavaduotojas, kurios pirmininku buvo KTU profesorius Jonas Gylis;

*Minime Šilumos ir atomo katedros 75-metį, 1997 m.
Iš kairės: R. A. Litkus, J. Vilemas, J. Kazlauskas,
katedros vedėjas prof. J. Gylis, L. V. Ašmantas ir aš*

AB „Mažeikių nafta“ valdybos narys, kurios pirmininku buvo „Williams International Company“ vykdytysis direktorius J. Scheel, vėliau – UAB „Williams Lietuva“ generalinis direktorius Ronald A. Majors, pasikeitus akcininkams – „Yukos RM“ prezidentas Michail Brudno, ūkio viceministras Nerijus Eidukevičius. Kai pagrindiniu akcininku tapo koncernas „PKN Orlen“, buvau šios bendrovės tarybos narys, AB „Klaipėdos nafta“ valdybos narys. Deja, valstybė savo akcijų Mažeikių naftos perdirbimo įmonėje (pajėgumas 12 mln. t per metus) jau nebeturi nuo 2009 m.

Dirbau įvairiose Vyriausybės sudarytose komisijose ir darbo grupėse, tokiose kaip dėl Pasaulio banko Lietuvos ūkio pertvarkymo programos įgyvendinimo; Lietuvos aprūpinimo pirminiais energijos ištekliais 2010–2015 metais (nutraukus Ignalinos atominės elektrinės eksploatavimą) klausimams išnagrinėti, kurios vadovu buvo Ministras Pirmininkas Gediminas Kirkilas; Lietuvos nacionalinio investuotojo bendrovės (dalyvausiančios įgyvendinant naujos atominės elektrinės projektą) steigimo koncepcijos esminėms nuostatoms parengti; Nacionalinės energetikos strategijos įgyvendinimo priežiūros, kurios vadovu buvo ūkio ministras Vytautas Navickas bei kitose.

Dalyvavau svarstant Vyriausybės posėdžiuose, o vėliau taisant ir tikslinant naujus įstatymus bei kitą svarbiausią normatyvinę teisinę bazę energetikos srityje. Per tą laikotarpį buvo parengti ir priimti Nacionalinė energijos vartojimo efektyvumo didinimo programa, Nacionalinė energetikos strategija, Lietuvos Respublikos energetikos įstatymas,

*Vyksta pasitarimas
pas Ministrą Pirmininką Gediminą Kirkilą*

Elektros energetikos įstatymas, Branduolinės energijos įstatymas, Šilumos ūkio įstatymas, Gamtinių dujų įstatymas, Atominės elektrinės įstatymas, Naftos produktų ir naftos valstybės atsargų įstatymas, SPAB „Lietuvos energija“ reorganizavimo bei šilumos ūkio ir jo valdymo perdavimo savivaldybėms įstatymas, Valstybės strateginių interesų užtikrinimo ekstremalios situacijos aprūpinant Lietuvos ūkį nafta ir naftos produktais atveju įstatymas bei daugelis kitų. Įgyvendinant minėtus įstatymus buvo priimta visa eilė Vyriausybės nutarimų ir kitų poįstatyminių teisės aktų.

Kartu su kitų Vyriausybės kanceliarijos padalinių atstovais dalyvavau sprendžiant energetikos įmonių valdymo,

reorganizavimo, privatizavimo ir kitus klausimus. Tam, kad užtikrinti energijos išteklių tiekimo patikimumą, buvo atliekami svarbiausi darbai energetikos sektoriuje.

Buvo pradėta ir vykdoma Klaipėdos valstybinės naftos eksporto įmonės (dabar AB „Klaipėdos nafta“) rekonstrukcija, kuri prilygo beveik naujojo objekto statybai. Šiuo metu tai strateginės reikšmės moderni, galinti perkrauti tiek šviesius, tiek tamsius naftos produktus (darbų apimtis daugiau kaip 7 mln. t per metus), įmonė. Atsižvelgiant į šalies ekonominę būklę ir į tai, jog būtina artimiausiu metu turėti alternatyvų naftos importo šaltinį, buvo pradėti naftos terminalo komplekso statybos vietos ir tipo parinkimo darbai, kuriuose aktyviai dalyvavo tuo metu dirbę Valstybinio projektavimo instituto „Pramprojektas“ direktorius Leonas Butkus, Klaipėdos valstybinės naftos įmonės generalinis direktorius Martinas Gusiatinas, terminalo statybos direkcijos direktorius Vladislovas Gedvilas, valstybės konsultantas statybos ir projektavimo klausimais akademikas Antanas Kudzys.

Tuomet tai buvo svarbiausias ir aktualiausias projektas, kurį nagrinėjant dalyvavo net kelios Vyriausybės. Kiekvienos naujos Vyriausybės pirmojo posėdžio pirmuoju klausimu visuomet vykdavo karštos diskusijos dėl naftos terminalo statybos problemų.

Ilgai truko jo vietos ir tipo parinkimas, t. y. nuo ažūrinės estakados Melnragėje, Karklėje iki plūduru Būtingėje.

Būtingės naftos terminalas, skirtas importuoti ir eksportuoti naftą, kurio statybos problemas sprendžiant dalyvau nuo pirmųjų dienų, pradėjo veikti 1999 m. Terminalą

projektavo JAV bendrovė „Flour Daniel“. Šiuo metu jis priklauso įmonei „AB Orlen Lietuva“.

Tuo laikotarpiu buvo steigiamos pagrindinės valstybės institucijos, derinami ir tvirtinami jų nuostatai. 1991 m. įsteigta Valstybinė atominės energetikos saugos inspekcija, kurios ilgamečiais vadovais buvo Povilas Vaišnys, buvęs energetikos ministras Saulius Aloyzas Bernardas Kutas; 1993 m. – VĮ Energetikos agentūra, kuriai vadovavo Dangiras Mikalajūnas, vėliau – Marius Franckevičius; 1995 m. – Valstybinė energetikos inspekcija, kurios vadovu buvo Vytautas Miškinis; 1997 m. – Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija, kuriai ilgą laiką vadovavo profesorius Vidmantas Jankauskas; 2001 m. – VĮ Radioaktyviųjų atliekų tvarkymo agentūra, kurios vadovu buvo Dainius Janėnas.

Siekiant padidinti įmonių veiklos efektyvumą buvo pradėti reorganizuoti ir privatizuoti energetikos objektai. Pirmiausiai, dar 1999 m., buvo privatizuotos įmonės „Lietuvos kuras“ degalinės. Pradėta restruktūrizuoti visą energetikos sektorių pagal ES direktyvų reikalavimus, t. y. atskiriant gamybos, perdavimo ir skirstymo veiklas.

Nemažas dėmesys tuometinėse Vyriausybių programose buvo skiriamas energijos vartojimo efektyvumo didinimui, vietinių ir atsinaujinančių energijos išteklių naudojimui, aplinkosaugai. Vyriausybė patvirtino elektros energijos gamybos iš atsinaujinančių ir atliekinių energijos išteklių apimtį bei kitus norminius aktus. Pradėti atnaujinti ir modernizuoti pramoniniai bei gyvenamieji pastatai, didinant jų energinį efektyvumą. Deja, šie darbai buvo vykdomi labai lėtai.

Vykdamą stojimo į ES sutartyje numatytus įsipareigojimus, pradėti Ignalinos AE, kurioje buvo sumontuoti galinčiausi pasaulyje (2 po 1500 MW) reaktoriai, eksploataavimo nutraukimo darbai, finansuojant ES lėšomis. Pirmasis reaktorius, kuris buvo paleistas 1983 m., sustabdytas 2004 m., o antrasis – lygiai po penkerių metų. Elektrinė saugiai ir patikimai veikė 26 metus ir beveik visą laiką jai vadovavo generalinis direktorius Viktor Ševaldin.

Išmontavimo ir pavojingų atliekų laidojimo darbai pagal numatytus priemonių planus gali užtrukti dar tiek pat laiko ar net ilgiau. Šios elektrinės saugos sistemos buvo nuolat tobulinamos, saugos lygis jau buvo kaip ir Vakarų šalių atominių elektrinių, bet reaktoriai neturėjo apsauginių gaubtų, kurie lokalizuotų avarijos pasekmes.

Sustabdžius atominę elektrinę, dar turėjome pakankamai energiją generuojančių pajėgumų. Pagrindinė elektros energijos tiekėja tapo Lietuvos elektrinė (tuometinė instaliuota galia – 4 energetiniai blokai po 150 MW ir 4 po 300 MW), kurios ilgametis vadovas ir Elektrėnų miesto kūrėjas buvo Pranas Noreika, jo pavaduotojas – Viktoras Mekas. Turėdami dar ir vienintelę Baltijos šalyse Kruonio hidroakumuliacinę elektrinę (ateityje planuojama pastatyti ir penktąją hidroagregatą), Kauno hidroelektrinę, termofikacines, vėjo elektrines, elektros energijos gaminome užtekčiai. Dėl pasenusių pirmųjų Lietuvos elektrinės blokų buvo pradėta naujo kombinuoto ciklo bloko statyba. (Elektros energijos suvartojimas tuo metu siekė apie 10 TWh per metus. Modernus galingas blokas dirbti pradėjo 2012 m.)

Susirinkome paminėti Lietuvos elektrinės pirmojo bloko paleidimo 40-metį, 2002 m.

Iš kairės: J. Vilemas, E. Ušpuras, aš, V. P. Andriukaitis, S. Kutas

Stengiantis diversifikuoti energijos šaltinius, kad užtikrinti energijos tiekimo įvairovę, patikimumą ir konkurencingumą, dar tuometinėje Nacionalinėje energetikos strategijoje buvo numatyta Lietuvos elektros ir dujų tiekimo sistemas integruoti į ES sistemas. Baisiai ilgai užtruko derybės su Lenkijos Vyriausybe dėl aukštos įtampos elektros perdavimo tinklų sujungimo, sklandžiau ir greičiau vyko darbai dėl elektros jungties su Švedijos tinklais povandeniniu elektros kabeliu.

Numatyta kurti bendrą Baltijos šalių elektros energijos rinką, Baltijos šalių elektros tinklus sujungti su kontinentiniais

Europos tinklais darbui sinchroniniu režimu. (Elektros jungtys pradėjo veikti 2015 m. Tinklų sinchronizavimas su KET sistema atliktas 2025 metais.)

Buvo numatytas Lietuvos ir Lenkijos dujotiekių sujungimas, požeminės gamtinių dujų saugyklos įrengimas Lietuvoje, pradėti suskystintųjų gamtinių dujų importo terminalo parengiamieji darbai. (Gamtinių dujų tuo metu buvo importuojama apie 3 mlrd. kub. m per metus. SGD terminalas paleistas 2014 m. deja, taip ir nepavykus susitarti su Latvijos Vyriausybe dėl bendro regioninio projekto.)

Su Ministru pirmininku Andriumi Kubiliumi, 2000 m.

Turint terminalus ir jungtis, energijos išteklius bei energiją jau galima importuoti iš įvairių pasaulio šalių ir jau nesame priklausomi nuo vieno išteklių tiekėjo. Taip pat buvo numatyta plėtoti pirminių energijos šaltinių įvairovę, efektyviau naudoti Kruonio HAE, buvo svarstoma galimybė atkurti branduolinę energetiką, planuojama naujų termofikacinių elektrinių statyba, siekiama plėsti vietinės naftos geologinius žvalgymo bei atlikti kitus darbus.

Deja, labai ilgai beveik nieko nebuvo daroma, kad sustabdyti abejotino saugumo Astravo AE statybą Lietuvos pasienyje, o Visagino AE su labai galingu reaktoriumi taip pat nebuvo pats geriausias sprendimas.

Daug mano gyvenimo metų skirta Lietuvos energetikai, todėl džiaugiuosi, kad kasmet minime Lietuvos energetikų dieną, ją švenčiame kartu su Lietuvos energetikų senjorų klubu.

1892 m. kunigaikštis Bagdonas Oginskis Rietave pastatė pirmąją viešąją elektrinę Lietuvoje. Simboliška, kad balandžio 17 d. dvaro rūmuose, parke, bažnyčioje būtent šv. Velykų rytą buvo įžiebta pirmoji elektros lemputė. Dar prieš tai ten buvo nutiesta pirmoji šalys telefono linija Rietavas–Plungė–Palanga, o dar anksčiau atidaryta ir pirmoji muzikos mokykla.

2002 metais tuometis Lietuvos elektros energetikos asociacijos prezidentas Rimvydas Rukšėnas, vieningu energetikų siūlymu, tuoj po 110-mečio pirmosios elektros lemputės įžiebimo jubiliejaus pradėjo inicijuoti tos dienos, kaip energetikų dienos, įteisinimą.

Šį klausimą nagrinėjome kartu su kolegomis mūsų kanceliarijos Teisės departamento specialistais. Buvo siūloma ir svarstoma galimybė nustatyti ją įstatymu, bet tada buvo nutarta tai padaryti ministro įsakymu. (Nuo 2003 m. ūkio ministro Petro Čėsnos įsakymu pradėta minėti Lietuvos energetikų diena.)

Mano darbinė veikla buvo įvertinta Ministro Pirmininko Gedimino Vagnoriaus, Vyriausybės kanclerių Antano Zenono Kaminsko, Valdemaro Sarapino, Deivido Matulionio, akcinių bendrovių „Mažeikių nafta“, Vilniaus pieno kombinato, Sąjunginio mokslinio tyrimo instituto „Termoizoliacija“ garbės raštais, taip pat „Klaipėdos nafta“ bei kitų įmonių, organizacijų padėkos raštais, Ministro Pirmininko Algirdo Mykolo Brazausko bei Andriaus Kubiliaus Vyriausybės laikrodžiais.

Nuo 1996 m. esu Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių bendrijos narys. Mėgstu muziką, domiuosi filosofija, visuomet mėgdavau bėgioti, plaukioti, gyventi aktyviai fiziškai ir dvasiškai.

Vedžiau 1976 m. lapkričio 20 d. Žmona Genovaitė Vaičiūnienė (Šiaučiūnaitė), gimusi 1950 m. liepos 3 d. Šiaulių mieste, baigė Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą, gydytoja. Ji dirbo Valstybinėje teismo medicinos tarnyboje, ilgą laiką Valstybinės medicininės socialinės ekspertizės komisijos vyriausiąja eksperte, dabar tęsia veiklą Ginčų komisijoje prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos, nagrinėjančioje neįgalumo ir darbingumo nustatymo problemas.

Iškilminga vestuvinė nuotrauka su svotais, 1976 m.

1978 m. gimė sūnus Augustinas. Jis baigė Mykolo Romerio universitetą, teisininkas. Tapo advokatu, dirba Advokatų profesinėje bendrijoje. Sūnus turi ir piloto licenziją, mėgsta laisvalaikio paskraidyti, kartais pakylu virš debesų ir aš kartu su juo.

Augustino žmona Eglė Vaičiūnienė (Lasauskaitė), gimusi 1984 m. Kaune, baigė Vytauto Didžiojo universitetą, ekonomistė. Dirbo Lietuvos pramonininkų konfederacijoje bei kitose įstaigose. Džiaugiuosi savo žaviais anūkais – draugišku Adomu, linksmuolėmis Vyte ir Ieva. Smagu, kad jie smalsūs, mėgsta muziką, domisi menu, sportuoja.

Aš su žmona Genovaite sūnaus Augustino ir jo išrinktosios Eglės vestuvėse, 2010 m.

Mano 80-metis Nidoje su sūnumi ir anūkais

Sūnus Augustinas turi ir piloto licenziją, mėgsta laisvalaikį paskraidyti, kartais pakylu virš debesų ir aš kartu su juo

*Plati mamos giminė – pusbroliai, pusseserės.
S. Insodai, A. Insodai taip pat teko patirti tremties dalią, 1988 m.*

Turiu dar daug gerų ir puikių pusbrolių ir pusseserių, kurie yra ir šaunūs bičiuliai.

Ir dabar turiu daug su kuo susitikti, pabendrauti, turiu daug ką nuoširdžiai prisiminti, turiu su kuo pasidalinti savo išgyvenimais, pamąstymais apie praeitį ir laikmetį.

Peržvelgdamas nueitą savo gyvenimo kelią, tarsi iš naujo permąstau buvusių savo asmeninio gyvenimo įvykius, istorinius, permainingus mūsų laikmečio pokyčius, karjeros žingsnius, sutiktų žmonių likimus. Kartais atrodo, kad tai, kas anuomet buvo svarbu, praėjus tiek metų, netenka tos svarbos ženklo, o kas buvo, rodos, tik epizodiška, dabar prisimenu su meile ir džiaugsmu. Visi patirti išgyvenimai prisiminimuose išryškėja naujomis spalvomis, įgauna naują prasmę.

Mane, mūsų šeimą, kaip ir daugelį pokario laikmečio žmonių, grūdino tremties skausmingi išgyvenimai, stiprino noras siekti mokslo žinių, realizuoti save atgavus Lietuvos nepriklausomybę.

Džiaugiuosi, kad gyventa ne veltui, kad dirbau kiek galėjau, kad gyvenime sutikau daug gerų, nuoširdžių draugų, su kuriais pagal galimybes bendrauju ir dabar.

Daug dėkingumo ir šilumos jaučiu žmonai Genovaitei, su kuria netrukus sulauksime 50 vestuvių sukaktį.

Mielai prisimenu visus artimuosius, dėdes, tetas, pusbrolius, pusseseres, mokslo ir darbo draugus.

Džiaugiuosi sūnaus Augustino pasiekimais, jo žmonos Eglės palaikymu ir man padovanotais anūkais Adomu, Vyte ir Ieva.

Sūnaus uošviai – ilgametė mokytoja Daiva Lasauskienė ir didelės turizmo įmonės vadovas Vaidotas Lasauskas. Jie yra nuostabūs žmonės, labai draugiški ir rūpestingi.

*Mano mieli anūkai Adomas, Vytė ir Ieva, kuriems ir skiriu
šią prisiminimų knygutę. Knygoje jie liks visą laiką tokie,
kokius matote, o gyvenime jie keisis, augs, skris į savo tikslus.
Sėkmės jiems linkiu iš širdies*

Šiandien didžiausias mano turtas – prasmingai nugyven-
ti metai ir visi mano artimieji, kuriuos branginu ir myliu.

Mano gyvenime buvo labai daug lemtingų atsitiktinumų,
beje, kaip ir šios, nedidelės, bet ilgam išliksiančios, galbūt
net būsimiems proanūkiams, knygos išleidimas.

BET VISKAS BUVO NE VELTUI.

Vaičiūnas, Gediminas

Viskas buvo ne veltui. Autobiografiniai prisiminimai su pamąstymais / Gediminas Vaičiūnas. – Vilnius: Trys žvaigždutės, 2026, – 52 p.: iliustr.

ISBN 978-609-431-167-3

Autorius – diplomuotas inžinierius, energetikas, ilgą laiką dirbęs Lietuvos Respublikos Vyriausybės aparate patarėju energetikos klausimais (vadovaujant Gediminui Vagnoriui, Adolfui Šleževičiui, Andriui Kubiliui, Algirdui Mykolui Brazauskui, Gediminui Kirkilui) – savo prisiminimuose dalinasi apie patirtus išgyvenimus tremtyje, mokslo kelią, Sąjūdį, darbą, stažuotes užsienyje, šeimą.

Knygoje skiriama vietos ir pamąstymams apie Lietuvos energetikos problemas, energetinių objektų statybą, Lietuvos energetiką ir Vyriausybės pasitangas spendžiant šalies energetinio ūkio problemas.

Knyga skirta artimiesiems, bendradarbiams, visiems, kurie domisi Lietuvos energetika, kurie norėtų išleisti ir savo prisiminimus.

Gediminas Vaičiūnas

VISKAS BUVO NE VELTUI

Autobiografiniai prisiminimai su pamąstymais

Nuotraukos iš autoriaus asmeninio archyvo
ir Vlodo Gulevičiaus bei Vytauto Suslavičiaus

SL 369. 2026. 3,25 sp. l. Tiražas 50 egz.

Vyriausiasis redaktorius Jeronimas Laucius

Dizainerė Jelena Malinovskaja

Leido „Trys žvaigždutės“, Kalvarijų g. 134-42, LT-08209 Vilnius

tel. +370 687 75147, el. p. JeronimasL@gmail.com

www.tryszvaigzduotes.lt

Spausdino Booksfactory, Cukrowa 22, 71-004 Szczecin, Poland

*Mano gyvenime buvo labai daug
lemtingų atsitiktinumų,
beje, kaip ir šios, nedidelės,
bet ilgam išliksiančios,
galbūt net būsimiems proproanūkiams,
knygos išleidimas.
BET VISKAS BUVO NE VELTUI.*